

<http://www.mouseviator.com>

Prohlášení autora:

Tento a další dokument, které jsou dostupné na výše uvedené adrese (dříve také na <http://mousepress.ic.cz/>) jsou výhradně mým osobním výtvořem a Divadlo Spejbla a Hurvínka **nenese žádnou zodpovědnost** za jejich obsah! Rovněž, pokud čtete nějaký příběh, který se tváří „výchovně“ nebo jako „vzdělávací“, vezměte prosím na vědomí, že může obsahovat chybné informace, jakkoli je píšu dle svého nejlepšího vědomí, svědomí a znalostí.

Vítám Vás, čtenáře tohoto a dalších dokumentů, které je možné stáhnout z výše uvedené adresy. Tento dokument smíte použít k pobavení sebe samých či svých přátel. Pro osobní potřebu si můžete dokument vytisknout a archivovat jej v elektronické či tištěné podobě.. Vše co není tímto textem povoleno je zakázáno! Nesmíte tedy například měnit, kopírovat, jakkoli zveřejňovat nebo vydávat dokument nebo jeho část za vlastní. Všechny dokumenty nalézající se na výše zmíněné internetové adrese jsou poskytovány zdarma a jsou vytvářeny pro mé osobní potěšení a k pobavení ostatních, neb Spejbla a Hurvínka mám velmi rád.

Autor, Radek Henryš

Část 6. - Hurvínek a pohádka o dráčku Hasíkovi

(Pohádku vypravuje Spejbl Hurvínkovi a Máničce ve stanu na dobrou noc)

- Mánička: Už nás nenapínejte pane Spejble, a začněte vyprávět tu pohádku.
Hurvínek: Ano tatí, vyprávěj, protože když nezačneš vyprávět tu pohádku o dráčku Hasíkovi, tak já usnu už při první reklamě.
Spejbl: Vyprávět, to já bych rád, ale nemohli by jste mě nechat alespoň nadechnout?
Hurvínek: Tak se nadechni...
Mánička: Ono se bez dechu dost špatně vypráví, že pane Spejble?
Spejbl: (se nadechuje) Před dvaceti vteřinami, se jeden dobrý rodič jal vyprávět pohádku dvěma dětem, jenže než stihl naplnit plíce zásobou vzduchu na první větu, přerušila všetečná děcka dýchací cyklus onoho dobráka skokem do řeči...
Hurvínek: Ale nééé, to je jiná pohádka...
Spejbl: Aha, vidíš, pravda. To bude nedostatkem vzduchu, kterého se mi dostává... tak tedy, Kdysi dávno...
Hurvínek: Kdy dávno?
Spejbl: (sípe) znovu, uprostřed nádechu?
Mánička: Přeci kdysi Hurvínku, jak pan Spejbl říkal. A nepřerušuj pořád hloupými dotazy, nebo to pan Spejbl neudýchá.
Spejbl: (se nadechne) Tak tedy, kdysi dávno, se na Zemi odehrál příběh o dráčku Hasíkovi...
Mánička: Příběh? Já myslela že to bude pohádka?
Spejbl: Pohádka... věříš na pohádky...tedy ehm na draky? Máničko?
Mánička: Ano, na draky já věřím, že byli, ale už nejsou.
Hurvínek: To já na ně nevěřím tatí.
Spejbl: Dobře, proto pro tebe Hurvajz je to příběh a pro tebe Máničko to bude pohádka. Abychom začali, kdysi dávno se odehrál na Zemi příběh...pohádka...žano, o dráčku Hasíkovi. Bylo to ještě v dobách kdy po kraji běhali naši předci a lovili...
Hurvínek: Na kraji čeho běhali?
Spejbl: Jak na kraji čeho?
Mánička: Jste říkal že běhali po kraji, ale po jakém? A nebolelo je to, když běhali pořád po kraji, ti naši předci?
Spejbl: Já přeci neříkal, že běhali po kraji, jako po hraně, ale po kraji, krajinou, žano.
Mánička: A co lovili?
Spejbl: Všelicos, co neulovalo je.
Hurvínek: Třeba?
Spejbl: No třeba prasata, králíky, dinosaury i jiné brontosauiry, žano.
Mánička: Dinosaury?
Spejbl: Ano. I když to bylo v době, kdy dinosaurů a brontosaurů už moc nebylo. Zbyly z nich tu a tam nějaké kosti, ale také ještě zbylo pár draků.
Hurvínek: Nepovídej tatí, vždyť brontosauři se zachovali až do dnes.
Spejbl: Vážně, a kde jako? Maximálně tak právě nějaké kosti v muzeu.
Hurvínek: Žádné kosti. Žijící brontosauři. Mám od nich dokonce Cdčko.
Spejbl: Jo tak, to jsou ale zase jiní. A ti by ti dali, kdyby tě slyšeli, jak tady počítáš... Ale dál. Zbylo na světě i pár draků a dráčků, v těch dobách, dávných, jak jsem říkal. Jenže ti se před pravěkými lidmi radši schovávali do jeskyní.
Mánička: Proč se před před nimi schovávali do jeskyní?
Spejbl: Protože, do jeskyně se vešli, žano, do kurníku by se neschovali, to dá rozum.
Hurvínek: Já myslím že Mánička spíš myslela, z jakého důvodu se schovávali, ti draci, do jeskyní, před pravěkými lidmi?
Spejbl: Aha, proč jako že z jakého důvodu ... no protože pravěkých lidí bylo čím dál tím víc a aby se uživili, tak ulovili a snědli všechno co kde vyčenicchali, případně

vystopovali.

Mánička: Ale takového draka by snad ani neulovili, nebo ano, pane Spejble?

Hurvínek: Co neulovili Máni ... vždyť na to stačil každý čtrnáctý robokop, co přijel k jeskyni na koni ...

Spejbl: Kdo že?

Hurvínek: Robo...tedy vlastně rytíř, jsem chtěl říct tatí.

Spejbl: Aspoň že tak, ale ono je to vlastně jedno, oba byli oblečení v plechovce žano.

Mánička: I tak ale ne každý rytíř takového draka ulovil.

Spejbl: Každý ne, ale každý čtrnáctý, jak říkal Hurvínek, později třeba ano.

Hurvínek: Později? Jako odpoledne, nebo kdy?

Spejbl: Ale kdepak. Později, jako v dřívějších dějinách, žano. Já přeci mluvil o pralidech a ti běhali na světě a lovili draky mnohem dřív, než se o pokoušela kdejaká konzervovaná jednohubka, žano. I tak ale taková organizovaná skupina pravěkých rybářů dokázala drakům pěkně zatopit...

Mánička: Já myslela že od topení byli spíš draci, ti přeci šlehali plameny...

Spejbl: Ano, já myslel že jim dokázali pěkně znepríjemnit den, takoví pravěcí lovci, těm drakům. Jéje, to by jste koukali. Klacky a kameny lítaly na draky z jedné strany, z druhé strany draci šlehali plameny a všude byla spousta kouře. To byla mela. Někdy to vymlelo lovce a někdy draky.

Hurvínek: To by mě tedy pěkně naštvalo, být drakem. Si tak sedět na zahrádce před jeskyní a být při odpolední siestě s konzervovanými jednohubkami vyrušen nějakou olympiádou v házení klacků a kamenů.

Spejbl: Však draci také byli na pravěké lidi čím dál tím více rozzlobení, až se nakonec stali jejich úhlavními nepřáteli. Proto také draci lidem v pozdějších dobách, kdy začala vznikat království, hrozili, že jim z hradů vyrobí menší hromádku popela, nebo že jim sní princeznu, jen aby jim lidé dali už konečně pokoj. A neobtěžovali je návštěvami rádoby podomních prodejců plechu.

Mánička: A fungovalo to?

Spejbl: To víš že ano Máničko. Ale o tom už byla spousta jiných pohádek. Vraťme se ale ještě na chvíli do pravěku...

Hurvínek: To asi nebude tak snadné, i když i k tomu lidstvo prý pomalu směřuje...

Spejbl: To sem teď neplet! V našem vyprávění myslím, že se vrátíme. Jsme tedy zpátky v pravěku a právě za jednoho velmi krásného dne, v tom věku. Bylo to na jaře, krásné ráno to bylo do kterého se celý svět probudil...

Hurvínek: Celý svět?

Spejbl: Ovšem že celý!

Mánička: I třeba takové sovy pane Spejble? My jsme se učili, že sovy spí ve dne a v noci čučí do tmy.

Spejbl: No a co jako?

Mánička: No že se nemohly probudit, když v noci čučeli do tmy.

Spejbl: Tenkrát nečučeli. Říkám že celý svět, tak celý svět!

Hurvínek: I krtci? Ti možná ani nevěděli, že byla nějaká noc, když jsou pořád pod zemí.

Spejbl: I krtci. Všichni, žano. A nezkoušejte se mě ptát na žádné další savce s poruchou spánku, jasné? Celý svět se probudil, mamuti si u břehu jezera, žvíkajíce trávu, prohlíželi na hladině, která se třpytila a vlnila jak křídla pravěké vážky, prapodivný obraz zvláštních zvířat, co se futrují u břehu trávou. Ptáci na stromech si o tom vesele zpívali a vůbec všude vládl klid, pohoda a radost.

Mánička: To musela být atmosféra jako v pohádce.

Spejbl: To také byla. Ale největší radost byla v jedné dračí jeskyni, protože...

Hurvínek: Protože ji tam ti draci chytli a nechtěli ji pustit ven za tou co vládla venku, vid' tatí.

Spejbl: Ale né, protože se jim narodil malý dráček.

Mánička: Těm radostem?

Hurvínek: Bych spíš čekal, že dítě od radosti bude malá radost, než z ní vyroste velká...

Spejbl: Šmankote, drakům se narodil malý dráček. Přesněji řečeno, té dračí rodině, co žila v oné jeskyni...

Mánička: A co tam dělala ta radost pane Spejble, když tam žila dračí rodina, oni ji tam měli v podnájmu?

Spejbl: To se přeci tak říká. Když se komukoliv, cokoliv narodí, je to vždycky velká radost, žano. Když se lidem narodí dítě, je to velká radost. Když se drakům narodí dráček, je to velká radost...

Hurvínek: Když se dvou radostem narodí malá radost, je to velká radost...

Mánička: A když se narodil Hurvínek...

Spejbl: Byla z toho radost, která mě pravidelně přerůstá, žano. A ta malá radost, vlastně malý dráček, působil svým rodičům velkou radost, protože byl velmi šikovný a zvědavý.

Hurvínek: Však já jsem taky zvědavý...

Spejbl: To sice ano, ale nenecháš si nic vysvětlit, aniž bys u toho nemusel mít tisíc připomínek, žano. A představte si děti, že ten malý dráček se už od prvního dne učil létat a dokonce i vypouštět malé obláčky dýmu.

Mánička: Jako ty Hurvíнку!

Hurvínek: Copak já jsem od prvního dne létal?

Mánička: To sice ne, to neumíš do dnes, ale malé obláčky jsi určitě jako batole vypouštěl od prvního dne také.

Hurvínek: Hele nech si to jo.

Spejbl: Kdepak Máničko, tady se musím Hurvíнка zastat...

Hurvínek: Jen jí to řekni tatí!

Spejbl: Hurvínek, že by neuměl létat? Možná ne od prvního dne, ale do nějakého průšvihů to on vletí zase skoro každý den...

Hurvínek: Tak ti děkuji za podporu, drahý otče!

Spejbl: Jen se nečerti, legrácky, ty by ti šly... ale i ony se jednou za čas musí zaměřit na každého.

Mánička: A jak to bylo dál s tím dráčkem, to už byl jistě ten dráček Hasík?

Spejbl: No, to právě ještě nebyl Máničko.

Hurvínek: Tedy doufám že nebudeme muset čekat na nějaké další krásné jaro, až se narodí nějaká další radost, vlastně drak, tentokrát už Hasík...kolik měl vlastně sourozenců?

Spejbl: Žádné neměl, tedy zatím. Ale Hasík se taky ještě nejmenoval...

Mánička: Jak ještě, on se nechal přejmenovat až později?

Spejbl: On sám ne... s draky je to děti tak, draci se pojmenovávali podle toho, jací jsou a co jim jde a proto rodiče toho našeho malého šikovného dráčka pojmenovali Šikula.

Mánička: No to máš štěstí Hurvíнку, že lidé to nedělají stejně, kdyby ses jmenoval podle toho co ti jako malému šlo dobře, mohl ses jmenovat prďola...

Hurvínek: Říkáš? A co ty, ty ses vždycky nafoukla jak mašinka Tomáš...

Spejbl: Ale děti, přestaňte se špičkovat a věnujte pozornost Tomášovi...

Hurvínek: (se zasměje)

Spejbl: Tedy Šikulovi. Šikulovi, který mezitím co se tady popichujete, zase o kousek vyrostl a byl čím dál tím...

Mánička: Větší, vidíte pane Spejble?

Spejbl: No ano, větší, obvykle když někdo roste, je pak větší. Ale Šikula byl také čím dál zvědavější a neustále se svých rodičů na něco vyptával. Asi jako vy, jen si to vždycky nechal vysvětlit aniž by musel moudré rodiče stokrát přerušit všetečnými otázkami.

Hurvínek: Ale my tě tatí přerušujeme jen z čisté touze po vědění...

Mánička: Abychom nepropásli ani střípek vědomostí.

Spejbl: Ovšem, jen kdyby jste pak ty posbírané střípky nepoztráceli už cestou do hajan!

Hurvínek: Neboj tatí, dneska už přeci ležíme, tak nikam nepůjdeme a nic neztratíme.

Spejbl: No jo. Nejvíc Šikulu ale trápilo...

Hurvínek: Kde poztrácel střípky?

Spejbl: PROČ se pralidé a draci tak nemají rádi. Ani odpověď tatínka draka, že pravěcí lidé pořád někde čenichají a že by všechny draky nejraději snědli, Šikulu neuspokojila. To je stejné jako s vámi a se mnou.

Mánička: My vás pane Spejble přeci sníst nechceme.

Spejbl: Myslím že vám moje vysvětlení mnohdy nestačí. Šikula se proto rozhodl, že musí nějaké pralidi stůj co stůj najít a sám se přesvědčit, jak to vlastně je. Rozletěl se tedy do kraje aby nějaké pralidi našel a létal, až jednou našel úplně malou vesnici.

Hurvínek: Jak malou?

Spejbl: Jak malou vesnici?

Mánička: Sím ano pane Spejble, jak malou vesnici?

Spejbl: Docela malou Máničko. Stálo v ní jen pár dřevěných domků se slaměnou střechou. Na celou vesnici měli asi dvě parkovací stání na mamuty, možná jeden stánek s pazourky a jinými nástroji...

Hurvínek: Ale žádný supermarket, to ne, že ne?

Spejbl: Ovšem že ne. Nějaké to Paleolitsco, nebo Mezoulitfield by jste těžko hledali. I když v té době vesnic nebylo mnoho, každá musela být soběstačná, žano. Měli svého zbrojaře, kuchaře, křejčí...že,

Mánička: ŘE? Nebo jste říkal ŽE?

Spejbl: Možná oba dva, nebo podobné láteníky na luxusní pro všechny stejné kožešiny... a lovce měli, taky, žano. To byli většinou muži a ženy se starali ve vesnici o všechno ostatní...a když Šikula tu vesnici viděl, nedalo mu to a letěl se na ní blíže podívat.

Mánička: A to se nebál?

Spejbl: To víš, že se bál Máničko. Pořád mu totiž v hlavě zněla otcova slova, že pravěcí lidé by nejradši všechny draky snědli. Proto také přistál...

Hurvínek: Na zemi.

Spejbl: To snad dá rozum.

Hurvínek: Mohl jim také přistát na střeše.

Mánička: To by nemohl Hurvíнку, vždyť pan Spejbl říkal, že to byly slaměné domy, ty by ho neudržely, to by jim pak spadl třeba přímo do kuchyně...

Hurvínek: To máš vlastně pravdu Máni, a to by bylo neslušné...

Spejbl: No jo, takhle někomu vpadnout doprostřed polévky, když jsi ani nepřinesl žádné koření, to je pěkná nevychovanost. Co to zase žvaníte? Se ví, že by ho neunesla, slaměná střecha, ta byla ráda když unesla trochu vody při dešti. Proto Šikula přistál na nedalekém kopci a schoval se do hustého křoví.

Hurvínek: Aha, a tam natrhal to koření...

Spejbl: Ale houby...

Mánička: I ty by se daly do té polévky dát pane Spejble.

Spejbl: NIC netrhal. Schoval se tam a pozoroval co se ve vesnici děje.

Hurvínek: Co se tam dělo?

Spejbl: Nic moc se tam právě nedělo. Až po chvíli si Šikula všiml dvou malých pračlovícat, uprostřed vesnice, jak si hrají v blízkosti hořícího ohně. Tomu se velice podivil, nevěděl, že pralidé umí také rozdělovat oheň.

Hurvínek: Co je na tom k nepochopení, vezmu zapalovač...

Mánička: Sím tě Hurvíнку, v té době přece ještě žádný zapalovač neexistoval...

Spejbl: Správně říkáš Máničko, žádný zapalovač neexistoval, oheň se zapaloval hezky postaru...

Mánička: Sirkami, vid'te pane Spejble.

Hurvínek: To víš že jo dítko, zapalovač nebyl, ale zápalky už ano, co? Postaru přeci znamená...

Spejbl: To znamená jak Hurvíнку?

Hurvínek: To znamená že si pralidi stopli nějakého draka, co letěl kolem, aby jim oheň zapálil...

Spejbl: A on jim ho samozřejmě zapálil, a ještě došel natrhat nějaké listy, aby s tím neměli moc práce, až si ho budou na tom ohni opékat, ne? Postaru znamená, že ho třeba vykřesali z kamene! To by ale Šikula ještě nějak pochopil, žano, přeci jenom to byl šikovný drak. Co ale nemohl pochopit bylo to, že pravěcí lidé nechávají tak nebezpečnou věc, jako je oheň, bez dozoru a že ještě nechají pračlovíčata aby si hrála tak blízko něj. Šikula si hned vzpomněl na to, co mu o ohni povídal tatínek, a co jsem vám několikrát povídal i já....no, co myslíte, že na co si vzpomněl?

Mánička: Že je oheň zlý pán!

Spejbl: Ano, jinak řečeno...

Hurvínek: Jinak řečeno, že je dobrý sluha...

Spejbl: Jinak řečeno, že oheň je velmi nebezpečný. Že takový drak dokáže pomocí ohně spálit celé lesy a vesnice.

Hurvínek: To jsi nám neříkal, že dokáže spálit celé vesnice a lesy, takový drak.

Spejbl: To vám snad nemusím říkat, vždyť to vidíte v pohádkách každý prosinec, žano.

Hurvínek: Jsem ti už na začátku říkal, že na pohádky nevěřím!

Spejbl: A já jsem ti už na začátku říkal, že pro tebe to jsou příběhy! A i v těch umí drak spálit celé vesnice a lesy. I proto měl Šikula od tatínka povoleno vypouštět jen malé obláčky dýmu. Oheň směl používat jen na obranu nebo v zimě a to jen v nezbytně přiměřeném množství, žano, protože proč?

Hurvínek: Protože to je v příběhu.

Spejbl: Protože proto, že může být velmi nebezpečný, ten oheň.

Mánička: A to v té vesnici opravdu nikdo jiný nebyl, než ta pračlovíčata?

Spejbl: Nebyl Máničko. Vypadalo to, že pravěcí lovci šli něco vyčenichat...

Hurvínek: Tak byli to lovci, nebo jezevčíci?

Spejbl: To se tak říká, jako že šli na lov. Šikula dál pozoroval vesnici a všiml si, že daleko za posledními domy, pere u vody několik maminek prádlo.

Mánička: Oni už měly pračku?

Hurvínek: Nejsi na hlavičku? Kdyby měli pračku, proč by ji tahali k vodě? Tu by si přeci nechali doma.

Spejbl: Se ví, že neměli pračku...

Mánička: Ani prací prášek?

Spejbl: K čemu by jim byl, bez pračky?

Mánička: Ani aviváž?

Spejbl: Ani tu vizáš, neměli. Pralo se v ruce jen v mokré vodě, žano. Proto chodili k řece.

Hurvínek: A co Šikula.

Spejbl: Ten taky pračku neměl, ani prášek a ani aviváž. Na chvíli měl ale strach. Zalekl se, co by se stalo, kdyby se lovci nečekaně vrátili...jestli by ho třeba nepozvali do jejich pravěké kuchyně...

Mánička: On se bál té trapné situace, že nic nepřinesl, vidíte pane Spejble. Protože jak jste říkal, z toho křoví jen koukal a na trhání listů do polévky úplně zapoměl.

Hurvínek: To by myslím nevadilo Máni. Myslím, že ta'ulda tím chtěl naznačit, že kdyby se lovci vrátili a našli šikulu, tak by ho snědli.

Spejbl: Ale Šikulova zvědavost byla silnější než strach ze společenského trapasu, žano. A tak se rozhodl, že ještě zůstane schovaný. Zalezl si hlouběji do křoví a ještě lépe se schoval a dál pozoroval vesnici. Najednou si všiml, že se začíná ve vesnici něco dít.

Mánička: (natěšeně) Copak se tam dělo?

Spejbl: Co tam ty děti dělají, pomyslí si Šikula.

Hurvínek: (natěšeně) Co tam dělaly?

Spejbl: Co myslíte? Byly to děti, jako vy, žano, takže nic rozumného to být nemohlo. Ony se totiž bez rodičů začaly nudit a začaly přihazovat do ohně větvíčky.

Mánička: Pár větviček ale určitě nemůže uškodit pane Spejble.
Spejbl: Pár možná ne Máničko, ale ony se nudily na více párů. Takže oheň byl během chvíle tak veliký, že už přes něj nebylo vidět ani mohutné náčelnické stavení s velkými parohy pravěkého losa nade dveřmi. Náčelník kmene měl v té době vždycky největší...

Hurvínek: Parohy!
Spejbl: Stavení!
Mánička: A ty maminky si ničeho nevšimly pane Spejble? Ani očkem čas od času neodhlédli od praní na pračlovíčata ve vesnici?
Spejbl: Čas od času se očkem odhlédla, i když tato značně přiložená událost probíhala už nějakou chvíli bez povšimnutí. Tedy, jediný, kdo si všiml, byl Hasík. Začal se v křoví nervózně tetelit...

Hurvínek: Ke komu?
Spejbl: Co ke komu?
Mánička: Ke komu se začal tulit?
Spejbl: K nikomu se netulil. Tetelil se, jako že s ním cloumala nervozita, když pozoroval, jak si děti nebezpečně hrají s ohněm. Věděl dobře, že oheň není žádná hračka pro malé děti, ba ani malé draky. A tak se mu hra pračlovíčat vůbec nelíbila. Začínal tušit velké nebezpečí.

Hurvínek: Jaké nebezpečí tatí?
Mánička: Velké Hurvíнку! A nepřerušuj pořad pana Spejbla, jinak se to nedozvíme.
Spejbl: Správně říkáš Máničko. Jinak se to třeba ani nedozvíte. Šikula si totiž náhodou všiml, že...

Hurvínek: Nedělo se ten náhodou trochu moc náhod tatí? Nejdřív Šikula náhodou našel vesnici, pak si najednou, určitě také náhodou, všiml, že si tam hrají pračlovíčata s ohněm, maminky náhodou perou prádlo, lovci jsou náhodou na lovu...
Spejbl: Může se zdát, že ten sled událostí byl dosti nepravděpodobný, ale to už tak v příbězích bývá. Všechno se to samozřejmě čistě náhodou nestalo. Bylo to spíš proto, že Šikula byl tak zvědavý ... zcela náhodou, žano. Šikula si všiml...

Hurvínek: ...zcela náhodou...
Spejbl: Protože byl všímavý, že větve stromů vedle křoví, kde byl schovaný, se začínají ohýbat, stále víc a víc, žano. Přicházela totiž...

Mánička: Snad ne ta tlupa lovců, kterých se Šikula bál?
Spejbl: Ale kdepak lovci, přicházela pravěká vichřice.
Hurvínek: A to že bylo velké nebezpečí?
Spejbl: To si piš že ano! To je stejně velké nebezpečí, jako číhá na tebe, když mě pořad přerušuješ svými vtípkami a všetečnými otázkami. Zdá se to bezpečné, a najednou přilétne pohlavek, ani netušíš...
(chvíle ticha)
Ona se sice ani pravěká vichřice, na první pohled, jaksi, nezdála, ale když se přišla představit, uměla udělat taky pěkné škody. Se podívej dneska, přijde taková bouřka a nechá za sebou pokácené stromy, nejezdí vlaky, ani zmrzlináři, žano. A co teprve v pravěku, kdy měli jen jednoduché dřevěné domy se slaměnou střechou.

Mánička: Ale pračlovíčata, ani jejich maminky si toho asi nevšimli, že ne pane Spejble.
Spejbl: To se ví Máničko, že si nevšimli. Pračlovíčata byla příliš zaneprázdněná hrátky s ohněm a maminky zase pračkou...vlastně praním prádla. Nikdo kromě Šikuly si nevšiml, jak vítr nabírá na síle, a že se obloha z jasně azurové zamračila do tmavě modré až černé barvy. Kmeny některých malých stromků už byly ohnuté až to...

Hurvínek: Až za roh...
Spejbl: Kdyby mohly, tak by se určitě ohnuly až za roh, aby se tomu větru schovaly. Jiné ale byly pomalu tak ohnuté, že...
Mánička: Že kdyby se ohnuly ještě trošku, tak by se na nich uvázal kruh, vidíte pane Spejble.

Spejbl: Případně by se ohnuly až na zem Máničko. Takový to byl vítr! A pořád sílil. IA jak sílil, i maminky peroucí u vody prádlo už ho konečně zaregistrovaly. Otočily se k vesnici a všimly si také velkých plamenů, které pračlovíčata příkládáním do ohně rozpoutala. Volaly na děti a rozběhly se k vesnici, jenže...

Hurvínek: Jenže to už asi bylo pendrek platné, že tatí?

Spejbl: Šmankote, to nemůžeš mluvit trochu srozumitelně? Pendrek, kdo ví co to je, žano!

Hurvínek: Tak...

Spejbl: Tak řeknu tonfa, nebo tak něco známého...a každej hned...

Hurvínek: ...si to vyhledá na internetu.

Spejbl: Ano! Ale pračlovíčata...

Mánička: Pračlovíčata ne, protože ta internet ještě neměla.

Spejbl: Neměla, ale ani nevěděla, tedy neslyšela volání svých maminek, jak byla zabraná do své hry, na přilévání oleje do ohně...

Hurvínek: Sem myslel, že jsi říkal, že tam přihazovala větve?

Spejbl: To jsem řekl jenom tak, že si jako počínala nebezpečně...

Mánička: S těmi větvemi?

Spejbl: S tím olejem!

Hurvínek: Tak s čím?

Spejbl: Děti, vy všechno zamotáte. Přeci s tím ohněm, větvemi i olejem si počínala nebezpečně. A jak tím byly zaměstnané, neslyšely, že na ně maminky volají. Maminky, které už si všimly přicházející vichřice i velkých plamenů a ihned si uvědomily to velké nebezpečí! Jenže právě v ten okamžik už bylo nebezpečí ve vesnici. Vítr zafoukal tak silně, až odnesl z ohniště několik hořících větví přímo na střechu jednoho z domů...

Mánička: Ježkovy oči!

Spejbl: Žádné ježkovy oči. Větve jsem povídal. A to víte, taková slaměná střecha, ta byla v mžiku celá v plamenech.

Hurvínek: Ta musela shořet jak domeček ze sirek, vid' tatí?

Spejbl: To si piš, kdyby hořela ještě o trochu rychleji tak by shořela jako v kreslené pohádce...

Hurvínek: (se zasměje), Hehe, jak tam vždycky oheň promění kdejaké stavení v efektní konstrukci z popela...

Mánička: A gravitace následně ve hromádku.

Spejbl: Tady to šlo přeci jenom o něco málo pomaleji, ale ne o moc. I tak byla v druhém mžiku v plamenech celá vesnice, když vítr znova předvedl svou sílu a roznesl oheň z oné hořící střechy i na většinu ostatních stavení. No jo, ale co pračlovíčata?

Mánička: Co pračlovíčata pane Spejble?

Spejbl: No jo ale co ony?

Hurvínek: To čekáme, že nám řekneš. Asi z toho byla trošku překvapená...

Spejbl: Copak překvapená, ale hlavně vyděšená. Stála u kmenového totemu a oheň je v mžiku obklíčil...

Hurvínek: To už byl třetí mžik, že tatí?

Spejbl: Nejméně třetí. A tak tam stála, u toho kmenového totemu, na malém paloučku a křičela strachy. Všude kam jste se podívali byl oheň.

Mánička: A co na to jejich maminky?

Spejbl: Ty mezitím stačily doběhnout na kraj vesnice, snažily se k pračlovíčatům dostat, ale marně. Oheň už byl příliš velký.

Hurvínek: A co voda?

Mánička: Tu přeci nechali u pračky, vlastně u prádla Hurvíнку.

Hurvínek: Ta by jim nepomohla?

Mánička: Pračka, asi těžko, už jsi viděl pračku hasit oheň?

Hurvínek: Voda myslím, jestli by jim nepomohla?

Spejbl: Voda, ta by jim možná pomohla, ale byla daleko od vesnice, žano. A navíc oheň už byl tak silný, že by jej ani těmi vědry s vodou nezvládli.

Mánička: Vědry?

Spejbl: Ano, copak ty nevíš co je to vědro Máničko?

Hurvínek: Nech to na mě tatí, já jí to vysvětlím!

Spejbl: Tak prosím.

Hurvínek: Vědro Máni, to je přeci takové to,...jak je tam to....a kousek potom je ještě nahoře.

Spejbl: Co to žvaníš?

Hurvínek: Co bych žvanil. Vysvětluji Máničko, co je to vědro. A přesně takhle, takhle nějak podobně, jsi mi to vysvětloval někdy v roce 56.

Spejbl: Cožpak to ano, zní to trochu jako já v šedesátých letech, ale vysvětlí to spíš jaksi léty jednadvacátými, žano.

Hurvínek: Aha, kýbl Máničko.

Mánička: Jaký kýbl?

Hurvínek: Že vědro je kýbl.

Mánička: Aha. To by se nachodili, než by takovým vědrem ten oheň uhasili.

Spejbl: To by se tedy nachodili a stejně by to už nezvládli, protože ten oheň byl tak veliký.

Hurvínek: A ještě by se jim mohlo utrhnout ucho, neb když se pořád chodí s vědrem pro vodu...

Spejbl: Ty zas abys k tomu neměl nějakou poznámku. Důležité ale je, co Šikula.

Hurvínek: Co on?

Spejbl: Šikula byl v křoví jako na trní. Nevěděl, co má dělat, žano. Má pomoci dětem?

Mánička: Pokud by to dokázal, tak by asi měl.

Spejbl: Ale co když se vrátí pravěcí lovci Máničko? Říkal si Šikula.

Hurvínek: To by asi byla mela.

Spejbl: Možná, asi by měli víc starostí s vesnicí, než s drakem. Šikula sám nevěděl, jestli se má bát víc velikánských plamenů, nebo spíše lovců, ale už nešlo déle čekat a tak se rozhodl.

Mánička: Jak se rozhodl?

Spejbl: Rozhodl se Máničko, že křičícím pračlovíkatům pomůže. Vyrazil tedy ze svého úkrytu směrem k nim. Ze vzduchu zaznamenal, že si ho maminky pračlovíkat všimli a že je to polekalo...

Hurvínek: Co je polekalo?

Mánička: To je otázka Hurvíнку. Přeci Šikula je polekal, vid'ťe pane Spejble?

Spejbl: Správně říkáš Máničko, Šikula je polekal, vždyť si to představ...

Mánička: Jen si to představ Hurvíнку!

Spejbl: Vesnice v plamenech.

Mánička: Vesnice v plamenech.

Spejbl: Děti uvnitř vesnice obklíčené plameny.

Mánička: Děti uvnitř vesnice obklíčené plameny.

Spejbl: Lovci nikde.

Mánička: Lovci nikde.

Spejbl: A ještě se objeví drak.

Mánička: A ještě se objeví drak.

Hurvínek: Tomu se říká špatnej den.

Spejbl: Taky si myslím. Šikula ale neměl čas zabývat se polekanými matkami pračlovíkat, žano. Ze vzduchu uviděl malou škvíru v jinak nedobytné hradbě plamenů a zamířil přímo do ní. Ačkoliv ho síla plamenů pálila na jeho jinak odolné dračí kůži a kouř ho štípal do očí, že skoro neviděl...a věřte děti, že to už musel být kouř, když vadí i drakovi...nezastavil se, hrdinně proletěl mezerou v plamenech, popadl pračlovícata a fofrem s nimi pryč.

Hurvínek: To musela bejt jízda!

Mánička: To já bych se bála.

Spejbl: Což, pračlovíčata také nevěděla, co si o tom mají myslet. Ale bát se pomalu ani nestihla. Sice opravdového živého draka ještě nikdy neviděla, ale dobře věděla, od svých rodičů, že tohle má být ta hrozivá obluda, která plive oheň a spaluje pravěké vesnice. I tak se ale, pro jistotu, přitiskla ještě pevněji k Šikulově zelenému dračímu tělu. Šikula si také nebyl jistý, jak na něj budou maminky na zemi reagovat tak děti vysadil raději kousek dál od nich. Pračlovíčata se samozřejmě ke svým maminkám okamžitě rozběhla.

Mánička: To bylo radosti...

Spejbl: To tedy bylo. Ale do úplné radosti ještě kousek chybělo.

Hurvínek: Co chybělo, úplně do té plné radosti?

Spejbl: No co, děti sice byly zachráněny, ale co ta, že jo, jak tam žili...

Hurvínek: Lovci?

Spejbl: Ale né, vesnice, ta byla pořád v plamenech.

Mánička: (sarkasticky) Lovci ... Hurvínku ... ti byli přeci na lovu, a o nějakém grilování ve vesnici neměli ani tušení, vidíte pane Spejble.

Spejbl: To nevím Máničko, možná viděli kouř, někde z dálky, ale těžko by s tím něco udělali.

Hurvínek: A co s tím udělal Šikula?

Spejbl: Šikula, ten už kroužil ve vzduchu, ale také si hned v první chvíli nevěděl rady. Hlavou se mu honila otázka „Co teď s tou hořící vesnicí?“

Hurvínek: Co s ní že jo tatí?

Spejbl: Na to se také snažil přijít. Pravěcí lidé tam určitě mají všechny věci, které potřebují k životu.

Hurvínek: Jaké věci třeba?

Mánička: Co potřebují k životu Hurvínku!

Hurvínek: Ale jaké to jsou, například ty věci, co potřebují k životu?

Spejbl: Například, jak jsme si říkali, takový pazourek, kožešiny, všelijaké rozmanitě různé nádoby...na vaření...

Mánička: na šampóny, na šminky...

Hurvínek: Tonfy a jiné doplňky k pazourkům...

Spejbl: No, všechny takové a ještě jim podobné. A najednou to Šikulu napadlo!

Hurvínek: Co ho napadlo tatí? Ti lovci, oni se mezitím vrátili.

Spejbl: Kdepak lovci, nápad, ho napad.

Mánička: Jaký nápad.

Spejbl: Nápad, jak zachránit vesnici. Ze vzduchu viděl řeku, která protékala nad vesnicí ... no přesně tu, jak v ní prali prádlo...

Hurvínek: Draci?

Spejbl: Co draci?

Hurvínek: Draci tam prali prádlo?

Spejbl: Maminky tam prali prádlo, ještě před tím než jim skočil ten červený kohout na celou vesnici...

Mánička: Já už se v tom nějak ztrácím pane Spejble, kde se tam vzala ještě ta drůbež, o té jste předtím vůbec nemluvil?

Hurvínek: Máničko, že jim skočil červený kohout na celou vesnici znamená, že byla ta vesnice celá v plamenech...

Mánička: Od toho kohouta asi, že ano? A já myslela že vesnici zapálily ty pravěké děti, jak přidávaly pořád větve do ohně.

Spejbl: To ano, Máničko. Žádná červená drůbež navíc tam nebyla, to byl jen takový slovní obrat, kterým jsem chtěl vyjádřit, že hořela celá vesnice. Ale Šikula už věděl, jak to napravit. Rozletěl se až k černým oblakům, která se roztahovala po obloze jako **duch ve výtahu** a pak se vydal střemhlav dolů přímo k řece.

Hurvínek: Asi se napít, musel být vyprahlý, z toho horka od plamenů.

Mánička: Tím by té vesnici ohromě pomohl, kdyby jim ještě vybumbal řeku.
Spejbl: Napít se neletěl, i když žízeň už určitě také měl. Vydal se střemhlav k řece, na které pak v plné rychlosti s roztaženými křídly přistál a vytvořil tím vlnu tak akorát velkou, že uhasila celou hořící vesnici.

Hurvínek: To jí tou vlnou nespláchl?
Spejbl: Koho?
Hurvínek: Tu vesnici.
Mánička: Nebo ta pračlovíčata i s jejich maminkami.
Hurvínek: To já už viděl ve filmu tolikrát, jak se prohnala veliká vlna městem, a ta s sebou vzala i dnešní moderní domy, natož pak nějakou dřevěnou kůlničkou s vyhořelou slaměnou střechou.

Spejbl: Pravda, Šikula měl trochu strach, aby současně neublížil i maminkám a pračlovíčatům, ale naštěstí se mu podařilo udělat tu vlnu právě takovou, aby se jim nic nestalo, uhasila vesnici a zároveň ji nepřestěhovala do vedlejšího údolí. Vodu vymrštil do výšky, a tak na vesnici spíš, abych tak řekl, spadla, z nebe, jako déšť, než aby jí protékla a všechno s sebou vzala.

Hurvínek: A to nestačilo kdyby počkal na déšť? Bližila se přeci vichřice, tak by určitě zapršelo.
Spejbl: Nestačilo Hurvajz. Vždyť ty dřevěné domky by už v šestém okamžiku vypadaly jak vysypaná dýmka, žano. Už takhle stihly slaměné střechy některých domů zcela shořet, v jiných byly díry a...

Mánička: A všechno bylo promočené...
Spejbl: Ano, všechno bylo sice promočené, ale děti byly v bezpečí a škody ve vesnici také nebyly zas tak velké, jako by asi byly, kdyby ji Šikula tak pohotově neuhasil.

Mánička: Takže to všechno nakonec dobře dopadlo.
Spejbl: Všechno dopadlo dobře, jak říkáš Máničko. Pračlovíčata byla zachráněna, vesnice taky a tak se Šikula mohl spokojeně vrátit domů. A právě ve chvíli, kdy naposledy zakroužil na vesnici a zamával pračlovíčatům křídly, uslyšel zespoda...

Hurvínek: Uslyšel: Ještě jednou! Ještě jednou!
Spejbl: Žádné ještě jednou!
Hurvínek: Já bych tedy křičel: Ještě jednou, abych se mohl ještě jednou s drakem proletět...
Spejbl: A být obklíčený plameny bys také chtěl ještě jednou?
Hurvínek: Já nevím, to jsem ještě nebyl ani jednou, ale kdybych věděl, že mě zachrání drak...
Spejbl: Vidíš, to si radši nepřej ani jednou.
(chvíle ticha)
Kde jsme to skončili?

Mánička: Že křičeli.
Spejbl: Kdo?
Hurvínek: Pračlovíčata přeci, na Šikulu.
Spejbl: Proč na něj křičela, on jim něco udělal?
Mánička: Zachránil je i jejich vesnici přeci, tak na něj něco křičela, když naposledy kroužil nad vesnicí.

Spejbl: Aha, jo tohle. Tak ještě jednou, křičela na něj...
Hurvínek: Ale né, ještě jednou bych křičel já, ty jsi ale říkal, že oni nekřičeli, ještě jednou...
Mánička: Vy jste nám vlastně ještě ani neřekl co křičeli poprvé...
Spejbl: Tak vidíte, jak mě pletete, žano. Křičela...ta děcka...když Šikula naposledy kroužil nad vesnicí...

Hurvínek: (povzbuzuje) Křičela...
Spejbl: Křičela: „Hasík, to je hodný drak Hasík! Děkujeme ti Hasíku“
Hurvínek: To křičela?
Spejbl: Ano.
Mánička: A co na to Šikula?
Spejbl: Šikula letěl domů, do jeskyně, za svými rodiči. Ale celou cestu mu to hlavě znělo,

to volání: Hasík, to je hodný drak Hasík!

Mánička: A tak se stavil cestou na úřadě, aby se nechal přejmenovat.

Spejbl: Ale kdepak, na úřadě se nestavil, protože...

Hurvínek: Já vím, protože už měli zavřeno, že tatí?

Spejbl: Zavřeno, zavřeno. Oni neměli ještě ani postaveno!

Hurvínek: Co neměli postaveno?

Mánička: Asi na kávu, já jsem slyšela, že takový úředník nemůže bez kávy vůbec pracovat.

Spejbl: Úřad neměli postavený! Žano. Natož pak na kávu. V té době přeci ještě nebylo, to, nebyly

Hurvínek: Ještě nebyla káva, takže nemělo cenu ani stavět úřad.

Spejbl: Úřady nebyly! A nepleťte mě pořád. „Jméno Hasík, to by se mi líbilo“, pomysll si Šikula. Jenže v duchu ho také pořád dokola trápilo svědomí.

Mánička: Proč ho svědilo trápení?

Spejbl: Nic ho nesvědilo. Svědomí ho trápilo. Protože mu tatínek říkal, aby se lidem vyhýbal, a on to nedodržel, žano. Stále si v duchu opakoal: „To je škoda že nemůžu doma říci, co se dnes přihodilo. To by se tatínkovi asi nelíbilo.“

Hurvínek: Takže doma nic neřekl a radši zatloukal a zatloukal?

Spejbl: Nezatloukal, ale také nic neřekl. Normálně přistál doma, jako by se nechumelilo...

Hurvínek: Ještě aby sněžilo, v létě...

Spejbl: Myslím jako by se nic nedělo. Šikula se snažil tvářit jako normálně, jako by se nic nestalo. Asi jako ty, když mi neseš pozvání na třídní schůzky. Jaké však bylo jeho překvapení, když ho tatínek s maminkou už ve vchodu do jeskyně pozdravili: „Ahoj Hasíku“.

Mánička: To muselo být překvápko!

Spejbl: To taky bylo. Úplně mu tím vyrazili dech.

Hurvínek: To tedy není moc hezké, jak pak dýchal?

Mánička: Asi mu ho hned zase narazili Hurvínkou.

Spejbl: Šmankote, to se tak říká, když tě někdo něčím hodně překvapí, že ti jako vyrazil dech. Mě se to například stává dosti pravidelně.

Hurvínek: Vážně tatí?

Spejbl: Ovšem že ano.

Mánička: A kdo vám vyráží dech pane Spejble?

Spejbl: Především Hurvínek...

Hurvínek: (nechápaně) Já tatí?

Spejbl: Ještě se div, děje se to pokaždé když si prohlížím tvoji žákovskou knížku! Občas taky když čtu noviny a dozvídám se o nových nápadech našich vyhu...vlastně vyvolených.

Mánička: A jak na to vlastně Šikulovi rodiče přišli?

Spejbl: Na toho Hasíka?

Hurvínek: Asi to viděli ve zprávách, nebo to možná někdo natočil na mobil a hned dal na internet.

Spejbl: Přemýšlej občas než něco plácneš! Jak na to přišli? Na to se plat Šikula také sám sebe. Stál tam jako opařený...

Hurvínek: To měl z těch plamenů, ne?

Spejbl: Kdepak. Vždyť opařený vůbec nebyl!

Hurvínek: Si teď říkal že tam stál jako opařený.

Spejbl: JAKO. To je to důležité. JAKO. Tím jsem myslel, že vůbec nechápal jak to rodiče mohou vědět. Prozradil se snad nějak? Úplně přitom také zapomněl, že je celkem unavený a hladový.

Mánička: Jak to tedy rodiče věděli, od sousedů?

Spejbl: Také ne, Máničko. Záhadu hnedle rozluštil Šikulův, i když teď už vlastně můžu říkat, Hasíkův, tatínek. Pomalu začal vyprávět, jak ráno nevěděl co dělat a tak si stejně jako

Šíkula...

Hurvínek:

Hasík!

Spejbl:

Ráno ještě Šíkula! Tedy jak si ráno řekl, že by se také mohl, jen tak ze zvědavosti proletět po okolí a zamířil, stejně jako Šíkula, k nedaleké pravěké vesnici.

Mánička:

K té stejné, jako Šíkula?

Spejbl:

Ano Máničko, k té stejné.

Hurvínek:

Ale určitě jen čistě náhodou...

Spejbl:

Tak čistě náhodou úplně ne. Ono těch vesnic v okolí zas tolik nebylo, Hurvíнку. Tahle byla dračí jeskyni nejbližší, i když bezpečně daleko. Šikulova maminka si neodpustila poznámku, že teď už je jí jasné, po kom je ten jejich dráček tak zvědavý, ale tatínek drak vyprávěl dál. Když se blížil k vesnici, uviděl v dáli velká oblaka černého dýmu...

Mánička:

To muselo být, jak ve vesnici hořelo, vidíte pane Spejble?

Spejbl:

Přesně tak Máničko. Tatínek tedy zrychlil, aby zjistil, co se ve vesnici děje.

Hurvínek:

To my už víme, co se tam stalo.

Spejbl:

My ano, ale tatínek drak to ještě nevěděl. Nad vesnici přilétl právě ve chvíli...no hádejte, v jakou chvíli?

Mánička:

Já myslím že v pravou chvíli, aby všechno viděl...

Spejbl:

Ty jsi z toho zase vybruslila Máničko, ale dejme tomu, přiletěl v pravou chvíli a byla to právě chvíle...

Hurvínek:

Právě ta pravá chvíle...

Spejbl:

Ty taky abys všechno neopakoval...

Hurvíunku:

Já jen aby bylo jasné, jaká to byla chvíle.

Spejbl:

Byla to právě ta chvíle, kdy Šíkula vynášel pračlovíčata z nebezpečných plamenů.

Mánička:

Aha, tahle chvíle!

Hurvínek:

To byla opravdu ta pravá chvíle!

Spejbl:

No jo pořád. Tatínek drak pak následně viděl i jak Šíkula uhasil vesnici a slyšel také co na něj pračlovíčata volala. Byl na Šikulu samozřejmě náležitě hrdý, za takový hrdinský čin. Rychle a nenápadně se proto vrátil domů, aby stihl Šikulově mamince o všem povědět, dřív než se Šíkula vrátí.

Mánička:

Tak takhle to bylo.

Spejbl:

To samé řekl i tatínek Šikulovi, když skončil s vyprávěním. Řekl: Tak takhle to bylo ty náš Hasíku.

Hurvínek:

Od té doby už pak šikulovi říkali Hasíku?

Spejbl:

Ano. Takhle dráček Hasík přišel ke svému jménu. Dostal ho přesně podle toho, co mu dobře jde, a to je hašení, jak se ukázalo. Stal se tak nejšťastnějším drakem celého pravěku...

Mánička:

Nejšťastnějším, jen kvůli tomu jménu?

Spejbl:

Ne jen kvůli jménu, ale proto že ho měli pralidé rádi. Zjistili, že draci nemusí být jen zlí, ale že mohou být i hodní a pomáhat jim, jako Hasík. Od té doby je Hasík přítelem všech lidí a také prvním hasičem na světě vůbec. Nejraději má ale vás děti.

Hurvínek:

Ale vyhlídkové lety pro děti už nepořádá?

Mánička:

Jen když jsou v obklíčení plamenů.

Spejbl:

Nepořádá! Vyhlídkové lety nikdy pořádat nechtěl, žano. To bylo jen jednou kvůli záchraně pračlovíčat. A už jsem vám dnes jednou říkal, že v obklíčení plamenů je lepší se neocitnout! A to ví i dráček Hasík a proto požádal některé hasiče a učitele, aby vám dětem řekli o tom, jak je oheň nebezpečný a vyprávěli vám tento příběh.

Mánička:

Aby se už nikdo neocitl v takovém nebezpečí, jako pračlovíčata.

Hurvínek:

Nám tenhle příběh tedy pan učitel ještě nevyprávěl.

Mánička:

Ale hasiči už u nás ve škole byli...

Hurvínek:

To bylo ale když hořelo v...

Spejbl:

Cože? Ono u vás ve škole hořelo?

Mánička: No... hořelo...
Hurvínek: Ale ne tatí, to bylo spíš dočasné vzplanutí kontrolovaného plamenného hoření kahanu, který nebyl kontrolovaný...
Spejbl: Kdo ho měl kontrolovat?
Hurvínek: To teď není důležité tatí...
Mánička: Ano pane Spejble, to teď není důležité, to se dozvíte na příští třídní schůzce. Radši nám dopovězte, co všechno chtěl Hasík, aby nám pan učitel a hasiči ještě řekli.
Spejbl: Co všechno chtěl, aby jste věděli?
Hurvínek: Sím ano.
Spejbl: Hlavně chtěl, protože vás děti má tak rád, aby vám pan učitel, hasiči či jiný dospělý vysvětlili, že oheň není žádná hračka pro děti. Že může být nebezpečný a jak se máte v případě požáru chovat, a jak se před požárem co nejlépe chránit, aby se vám nic zlého nestalo.
Hurvínek: Tak o tom nám hasiči nic neříkali.
Mánička: Protože měli ten den moc jiné práce, ale říkali, že přijdou a popovídají nám o tom.
Spejbl: Tak vidíte, vy to vlastně máte teprve v plánu školních osnov. I když si myslím, že to máte spíše jen jako opakování, určitě už vám to všechno někdo říkal, ale vy si to jen nepamatujete, žano.
Mánička: A nemohl by jste nás poučit vy, pane Spejble?
Spejbl: To se ví že bych mohl, a taky poučím, ale až na jiné nahrávce. Dneska už bylo povídání dost, je čas počítat ovečky...
Hurvínek: Mě už se nikam chodit nehce tatí.
Spejbl: Myslím tím, že ja čas jít spát. To mi připomíná, víte co ještě řekl tatínek drak Hasíkovi, když mu pověděl, jak to že vědí o jeho hrdinském činu?
Mánička: To nevíme, co mu řekl?
Spejbl: Řekl: „Proto oba s maminkou víme, co se ti dnes přihodilo. Jsme na tebe hrdí!“ A pak řekl ještě něco, co říkám Hurvínkovi každý večer...
Hurvínků: Až půjdeš spát vypni televizi?
Spejbl: Já myslím spíš: Ale teď už hybaj spát do jeskyně, ty náš hrdino!
Hurvínek: Ty náš hrdino jsi mi tedy nikdy neřekl!
Spejbl: Tak promiň, neříkám ti úplně to samé, ale jinak to sedí ... včetně té jeskyně, nebo se snad tomu prostoru kde pobýváš dá říkat pokojíček? Cha chá.